SONSUZLUKPENCERESİ.COM MASALLARIN MASALI

https://www.sonsuzlukpenceresi.com/masallarin-masali/

https://mukemmelkitap.wordpress.com/2021/02/04/sevgi-selin-yolcudan-yazilar-masal/

MASALLARIN MASALI

(Oldukça "ağır" olduğundan, yetişkinler için daha uygundur)

Zamanlardan bir zaman içinde, yedi semanın üçüncüsünde, dünyalardan bir dünya üzerinde, hayvanların ve bitkilerin yanında, iki tür yaşarmış: İnmalar ve cinavarlar... Bu iki tür, birbirleriyle birleşerek ürerlermiş ve sadece inmalar doğum yapabilirmiş. İşte bu yüzden, genel olarak bir yavru büyütecek kadar empati, şefkat, anlayış ve sevgi sahibiymişler. Kalpleriyle görüp, görünmeyenleri daha iyi anlarlarmış… Fiziksel olarak daha güçlü olan cinavarlar ise, genel olarak öfkeli, bencil, şehvani, kibirli ve utanmazlarmış. Genel olarak kalple pek alakaları olmadığından, soyut kavramlar yerine, teknoloji geliştirme gibi somut işlerde daha iyilermiş... Pek tabii, dünyadaki tüm savaşlardan, katliamlardan, cinayetlerden, tecavüzlerden de neredeyse tamamen cinavarlar sorumluymuş... İnmalar ise, tüm güzel özelliklerine rağmen; o kadar pısırık, o kadar korkak ve acizlermiş ki; fiziksel olarak daha güçlü oldukları için çekindikleri cinavarlar, yavrularını ve kendilerini istismar ederken; pek çok zaman, sanki elleri yokmuş gibi, karşılık vermek için alet kullanma becerileri yokmuş gibi, oturup ağlamakla ve yalvarmakla yetinirlermiş... Neden mi? Çünkü, inmalar, dünya tarihinin en eski dönemlerinden beri hor görülür ve bastırılır; cinavarlar ise, her türlü olumsuzluğa eğilimli oldukları halde, ıslah edilmek bir yana dursun, bu dünyada daima üstün tutulurlarmış. İşte bu dünya, böylesine adaletsiz, cehalet dolu; yani karanlık bir yermiş…

İnmalar ve cinavarlar, katı şekilde ayrılmış iki tür imişler... Oysa ki, ruhlar ayrı; bedenler ayrıdır ve bu yüzden, doğum sırasında inma ruhları, cinavar ve cinavar ruhları da inma bedenlerine girebilmekteymiş... Bazıları özlerini hatırlar, bazıları ise hatırlamazmış. Ancak, ne tür bir bedene girilirse girilsin; mutlaka ki her inma ruhu daha yumuşak, her cinavar ruhu daha sert olurmuş... Bununla birlikte; bu şuursuz dünyada, bir cinavar gibi davranan inmalar takdir edilirken; pek tabii, bir inma gibi davranan cinavarlar hor görülürmüş...

Masal bu ya? Bu kötü bir şakaya benzeyen dünyanın, iki tane, büyük gözetmen sözde tanrısı varmış. Bunlar, yedi semanın altıncısında oturur ve bu dünyadan ellerini hiç çekmezlermiş. İkisi, vaktiyle, inmalar ile cinavarların yaşamaya değip değmeyeceği hakkında iddiaya girmişler. Neden mi? Çünkü, bu iki sözde tanrı, sahiden de sadece "sözde" tanrı imişler ve de cinavar ruhlu oldukları için, kumar gibi zayıflıklara bayılırlarmış… Kibirle iddiaya giren bu ikili, aslında bulundukları altıncı semaya da hak ederek gelmemişlermiş ve bu yüzden, dünyadaki tüm cinavarlar kadar aciz imişler... Bu iki şarlatanın adları, Yehu ve İblu imiş... İblu, iddiasını kazanabilmek için, dünyaya lanetler indirmiş ve lanet büyüleri vermiş... Bu büyüler, İblu'nun "şaytan" adlı asker ruhlarının çağrılmasını sağlar ve çağıranları yoldan çıkarırmış... Yehu ise, ailesiyle beraber binlerce yıl dünyanın varlıklarına akıl almaz zulümler

yaşattıktan sonra, insafa gelmiş ve farklı bir sistem kurmaya karar vermiş: İyi huylu olsunlar ve sözünden çıkmasınlar diye, inma ruhlu cinavarlar seçmiş ve onların aracılığıyla, dünyaya, -kendisini O imiş gibi anlatarak- her varlığın kaynağı olandan bahseden parşömenler indirmiş ve koruma büyüleri vermiş… Bu büyüler, Yehu'nun "melak" adlı asker ruhlarının çağırılmasını sağlarmış... Kim uslu olur ve bunları okursa, İblu'nun askerlerinden korunma fırsatı olurmuş... Şaytanlar o kadar ahmak ve acizlermiş ki, başka hiçbir şey düşünmeden, sadece masum ve savunmasız varlıklara saldırma peşinde koşar; amaçlarına ulaşınca da büyük iş başarmış gibi, salyalarını saça saça, kalçalarını sallaya sallaya hoplayıp zıplarlarmış. Melaklar da o kadar anlayışsız ve eksiklermiş ki, en ufacık küfür edilse veya çıplak bir inma veya cinavara rastlasalar, şiddetle kınayarak, hemen gözlerini kapayıp çığlık çığlığa ve kendilerini tokatlaya tokatlaya oradan kaçarlarmış… Ancak, her iki grup da görevlerine tamamen adalı imiş ve yoldan çıkarma ile koruma konusunda o kadar ileri giderlermiş ki; kimi dünyalılar, korkunç olaylara şahit olarak ve özellikle rüyalarında saldırılara uğrayarak delirir; kimileri ise, hata etmeleri önlensin diye, dünyadan tamamen soyutlanır ve hapsedilirlermiş…

Yehu ve İblu, kalben cahil olmalarına rağmen, altıncı semada oldukları için, kainat ve varlıkları hakkında çok fazla teknik bilgi sahibi imişler… İblu, pek tabii, dünyadaki cinavarlardan daha çok haz eder; kendisine ve askerlerine çok daha dirençli oldukları için, yumuşak huylu ve anaç inmalardan tamamen nefret edermiş... Bu yüzden, onları daha savunmasız bırakabilmek adına, Yehu'nun bu dünyaya indirdiği tüm kutsal parşömenleri değiştirmiş veya cinavarları kullanarak, yanlış tercüme edilmesini sağlamış. İçlerine, inmaları hor gören ve ikinci sınıf varlık muamelesi eden ifadeler yerleştirmiş. Örneğin, inmaların, cinavarların kulak kıkırdağından yaratıldığı gibi ifadelermiş bunlar… İşte inmaların bu dünyada daima hor görülme sebebi buymuş… Elbette, cinavarlar bu duruma dünden razı imişler. Çünkü, şehvet dolu olduklarından ve tüm kibirlerinin altında çok aciz ve eksik olduklarından, inmaların kendilerine köle olmalarını, onlara sahip olmayı isterlermiş... Onlarcasını haremlerine doldurmaya bayılırlarmış... Yehu ise, cinavarların nasıl da şehvet düşkünü ve inma düşmanı olduğunu da bildiğinden, madalya gibi gururla taşıdıkları üreme organları olan muzlarının kabuğunu soydurup, böylece kararmasını ve haliyle üremeden fazla zevk alamamalarını sağlamaya çalışmış. Bu gibi pek çok kural ve yasak koyarak, iddiasını kazanmaya çalışmışmış… Koyduğu kural ve yasaklar, gerçekten de inma ve cinavarların iyiliğine hizmet etse de, bir yandan da onları kısıtlamaktaymış.

Bu dünyanın mevcut sistemi, cinavarların dünyadaki baskınlığından da anlaşılacağı üzere, aslında İblu tarafından yönetilirmiş. Zira, İblu, Yehu'dan çok daha çalışkan; çünkü çaresizmiş… İblu, askerleri aracılığıyla bazı cinavarlarla bağ kurarak, onlara pek çok imkan sunup, dünyada güç sağlamış ve sonunda, dünyanın en varlıklı ailelerini oluşturup, onları kullanarak, tüm dünyadaki inma ve cinavarların yedikleri yemeklere, içtikleri sulara, soludukları havaya, aldıkları ilaca, kullandıkları teknolojik ürünlere dek her şeye, yavaş yavaş onları değiştiren ve güçsüzleştiren zehirler katmış. Her eve de askerlerini yollamış... İnma ve cinavarların neredeyse hiç kaçacak delikleri dahi yokmuş. Bunlar olurken, şımarık ve dünyadan çoktan sıkılmış olan Yehu ise, "özgür irade" diyerek, hiçbir şeye karışmaz ve yolladığı ak büyüleri kullanırlarsa, dünyadakilerin korunabileceklerini söylermiş…

Tüm bunlar olup biterken, tıpkı Yehu ve İblu gibi, yedi semanın altıncısında, bir prenses yaşarmış... İkilinin aksine, prenses, bu kata kendi çabasıyla gelmişmiş… Bir ruhun yaşlanması için, kaçınılmaz olarak, acı çekmesi gerekir. İşte bu prenses de dünyada çok kereler bedenlenmiş ve bu süreç boyunca o kadar acı çekmiş ki; Yehu ve İblu tam birer veletken, o, tüm ninelerin ninesi kadar yaşlı bir ruh olmuşmuş... O kadar acı çekmiş ki, sonunda çareyi çocuk olmakta bulmuş. Sadece küçük bir prenses gibi, oyun peşinde yaşar, gidermiş... Ayrıca, her prenses gibi, masalları da çok severmiş. İşte bu da onun bu kattaki sonunu getirmiş… Bir masalla kandırılmış ve çoktan mezun olduğu bu dünyaya tekrar bedenlenerek geri dönmüş. Ancak, bir prenses olduğu için, sadece bir inma bedenine can olabileceği halde; onu öyle kandırmışlar ki, başka türlü bir bedende bulmuş kendini… Bir cinavar bedeninde! Buna rağmen, prensesin sihir gücü o kadar yüksekmiş ki, o, dünyada bedenlendiği an; inma ruhlular, bitkiler, hayvanlar ve güzel, masum, iyi niyetli tüm diğer varlıklar güç bulmuşlar. Eskisinden daha şefkatli, daha güçlü, daha akıllı ve daha asi olmuşlar. Ne zaman yaşlı bir ruh dünyada bedenlense, sadece durduğu yerden bile, tüm iyi niyetli varlıklara işte aynen bu şekilde güç katarmış…

Prenses, kendisini 3 kişilik bir ailenin yeni üyesi olarak bulmuş. Ebeveynleriyle beraber, bir büyük inma kardeşi olmasına rağmen, bu varlıkların üçü de cinavar ruhlu ve küçük kalplilermiş. Prensesin kalbi, tek başına, üçünün kalbinin toplamından 1000 kat daha büyük imiş… Ailesindeki ve çevresindeki her varlığa kocaman kalbiyle yaklaşmasına rağmen, hiçbir zaman karşılığını görememiş. Bir cinavar bedeninde olduğu için, kendisinden bir cinavar gibi zalim ve kaba olması beklenmekte imiş… Bu da yetmezmiş gibi, ailesi, İblu'nun büyülerinden birinin mağduruymuş. Bu da onların kalplerini daha da karartmakta, çünkü İblu'nun askerleri şaytanlar, daima onların içlerine karanlık salmakta imiş… Şaytanlar, ruhu parlayan prensese ellerini bile süremediklerinden, ailesindeki üçünü onun üstüne saldırtmak için ellerinden geleni yapmaya başlamışlar. Prensese kötü muamele etmedikleri zamanlarda da, aile üyeleri tamamen ilgisiz imişler… Özellikle prensesin ablası, diğer ikisinden daha cinavar ruhlu olduğundan, neredeyse tamamen şaytanların esiri olmuşmuş. "En özel" hissetmek istediği ve cinavar bedeninde olmasına rağmen, kendisinden daha "özel" olduğunu sezdiği prensese hayatı cehennem etmek için elinden geleni ardına koymazmış. Oysa ki, bu karanlık ve vahşi dünya, prenses için zaten hali hazırda bir cehennem imiş…

Prenses henüz küçükken, ailesi, tüm tanıdıklarını hiçe sayarak, ülkenin en kalabalık, en cinavar ruhlarla dolu ve kara büyü merkezi olduğundan, şaytanların cirit attığı şehrine taşınmışlar. Burada ailesiyle tamamen baş başa kalan prenses, okula başlamış. Pek tabii, bu dünyanın okulları da lağımdan farksızmış. Küçücük çocuklar, ağızlarından lağım akıta akıta konuşmakta, bacak kadar boylarıyla, inmalara tecavüz etme hayalleri kurmaktalarmış. Çünkü, babaları olan şaytan maması cinavarlardan gördükleri bu imiş ve de korkak, pısırık ve aciz anneleri inmalar, babalarının terlikleri gibi yaşarlarken, onlara bir gram bile terbiye verememişmiş... Tüm cinavarlar, inmalardan çıktıkları halde; etrafta hiç çekinmeden, kendi çıktıkları yere "koymaktan" bahsede bahsede gezmekte, ağızlarından akıttıkları lağımın tadına doyamamaktalarmış… Sevgisi ve iyiliğine karşılık, zalimlikten başka bir şey elde edemeyen prenses, büyüdükçe ve gözleri daha da açıldıkça, içinde yaşadığı cehennem karşısında artık tamamen dehşete düşmüş… Ona göre, herkes dost olmalı ve birbirini sevmeli, kimse kimseyi

kendisinden ayrı görmemeliymiş. Onun geldiği yerde doğal olan hal buymuş. Bu yüzden de bu dünyada sudan çıkmış balığa, gökten düşmüş yıldıza dönmüşmüş. Çevresindeki varlıkların ve dünyanın akıl almaz karanlığına inanamıyormuş. Bu öyle bir dünya imiş ki, tecavüze uğrayan inmaları hor gören, onlara bunu yapan cinavarların ise sırtını sıvazlayanlar bile bol bol varmış bu dünyada. Küçücük çocuklar dahi, inanılmaz bir yaygınlıkla saldırılara uğruyor ve neredeyse hiç kimse de, kökünden sökülmesi gereken bu dünyanın düzenini aydınlatmak için kılını bile kıpırdatmıyor, en fazla pankart açıp "ah vah" ediyormuş. Milyarlarca varlık, bir avuç varlığın hayvan sürüsü gibi yaşamakta; yedikleri yemeklere, içtikleri sulara, soludukları havaya, aldıkları ilaca, kullandıkları teknolojik ürünlerde izledikleri ve duydukları şeylere kadar, hayatlarının neredeyse her parçasına, yavaş yavaş onları değiştiren zehirler katılı imiş…

Cinavar bedeninde olduğu için; kaba, şehvani ve acımasız olması beklendiğinden, ama çok iyi huylu olduğundan ve bir cinavardan beklenmeyecek kadar narin ve güzel olduğundan; prenses, tüm cinavarlarca hep hor görülmüş ve inmalar da tüm cinavarlardan uzak durdukları gibi, ondan da uzak durmuşlar... Hiçbiri, onun dışına değil de içine bakmayı akıl bile edememiş. Çünkü bu dünya tam da böyle bir yermiş… Yolda bile rahat yürüyemiyormuş prenses. Adeta, saçtığı ışıkla, bir dünya dolusu karanlık kalbi rahatsız ediyor, göze batıyormuş. Nihayet, yüzlerce denemenin sonunda, pes ederek, evden çıkmaktan da tamamen vazgeçmiş ve aile üyeleriyle de uğraşmaktan usandığı için, kendisini odasına kapatarak yapayalnız kalmış... Böylece, karanlık ve küçük hücresinde yıllar geçmiş ve neşeyle, mutlulukla, hayatla, sihirle dolu prensesin tüm ışığı solmuş. İçi sonsuzlukla doluyken, bir cinavar bedenine; üstüne, cehennem gibi bir dünyaya ve karanlık bir hücreye yapayalnız hapsolmak, onun için en zor şeymiş ve neredeyse aklını yitirmiş. Artık, görünürde, eski halinden eser bile kalmamış…

Hiç umudu kalmamış olan prenses, kalbi kadar büyük aklı sayesinde, bu dünyayı olduğu kadar, varlıklarını da çevresindeki her varlıktan çok daha iyi tanımış. Kendileri, dağ kadar çamur olmuşken, diğerlerini kınayan; Yehu'nun ve kutsal parşömenlerinin bekçi köpeği gibi davranarak, bu bahaneyle birbirlerine saldıran; kendisini daha "özel" hissetmek için diğer ırkları, türleri, cinsleri, diğer ülkeleri, diğer tarihleri, hatta diğerlerinin çocuklarını hor gören; bir kum tanesi kadar erdem kazanamamışken, sırf dışını beğenmediği için, kendisinin 1000 katı erdemli olanları aşağılayan sayısız varlık görmüşmüş. Çocukluklarından itibaren ezilen, bastırılan ve susturulan inmaların, genel olarak çok daha iyi varlıklar oldukları ve cinavarlar, onlardan 1000 kat daha beter oldukları; cinayetten tecavüze, dolandırıcılıktan, çocuk ve hayvan istismarına dek, her türlü karanlığın açık ve net kaynağı oldukları halde, nasıl da çocukluktan itibaren başıboş bırakılıp, bir de kışkırtıldıklarına, pohpohlanıp üstün tutulduklarına ve neredeyse hiç kimsenin de sesini bile çıkarmadığına, her şey çok normalmiş gibi yaşayıp gittiğine çoktan şahit olmuşmuş. Cinavarlar, öyle raydan çıkmışlar ki, aralarında, kendi öz evlatlarına bile tecavüz edenlerden binlercesi varmış. Bunu yaparken de, etrafta namus bekçileri olarak gezmeyi ihmal etmez; tüm hemcinsleriyle birlikte başlarını yerden kaldırmadan, utançla saklanmaları gerekirken; etrafta tavuskuşları gibi kibirle dolanırlarmış ve neredeyse hiç kimse de bu gerçekleri dile getirmezmiş bu dünyada… En çok yapılan şey, sadece bazı cinavarların ve cinavar ruhlu inmaların; baharatlı iki gerçek öğrenip, sonra da her

şeyi çözmüş gibi, evliya edasıyla, teknolojiden yararlanarak millete ahkam kesmesiymiş. Bununla birlikte, efendisi gibi davrandıkları gerçekler, gündelik hayatta gelip suratlarına çarpsa dahi, çoğu fark edemezlermiş...

Prenses, sadece cinavarlara değil; inmaların yumuşak kalplerini sonsuz takdir etmesine rağmen; pısırık, korkak ve şuursuz hallerinden ötürü, onlara da çok öfke duymaktaymış artık... O kadar büyük bir kalbi varmış ki, o kalbi öfkeyle dolunca, şaytanlar bile ondan korkup, her gördükleri yerde kaçmaya başlamışlar… Prenses, dünyevi hiçbir şeyde gözü olmadığı ve tek bir günaha bile meyilli olmadığı halde, kainata sığmayan öfkesi ve gözü karalığı ile, şaytanlara tek emir verse, hepsi de karşı koyamaksızın boyunduruğu altına girecekmiş. Melaklar gibi doğrucu olmasına karşın, kendisinde, sanki patronları olarak yaratılmış gibi, tuhaf bir söz dinleticilik ve ürkünçlük varmış. Efendileri olan İblu bile bu kadar güçlü olmadığı için, şaytanlar şaşkınlık içinde kalmışlar... Artık prenses, sahiden hiç de eskisi gibi iyi huylu değilmiş. Aile üyelerinden biri, azıcık bile üstüne gidecek olsa, onları korkudan hoplatan bir öfkeyle, zehir kadar yakıcı küfürlerle ve deli kuvvetiyle onlara saldırmaktaymış. Bu yüzden, artık onlar da kendisine sataşmaktan tamamen vazgeçmiş ve kendi işlerine bakar olmuşlar...

Öfke dolu olan ve dünyanın tüm çamuruna bulandığını hisseden prenses, böylesine değiştiği için, masumiyetini kaybettiğini düşünüp, içten içe kendisine çok acımaktaymış. Gözleri kan çanağı olana dek ağlamaya ve kendisini kahretmeye başlamış. Kalbinin farkında değilmiş… Sonra, bir gün, ağlamaktan bitkin düşmüşken, uyku halinde, bir ses duymuş. O ses, ona, sadece masumiyete verdiği bu koca değerin bile, masumiyete sahip olduğunun en büyük kanıtı olduğunu; sadece kendisini korumak adına değiştiğini, ama özünde aynı kaldığını; çamurun içinde bile inci olduğunu söylemiş. Şaşkınlıktan dili tutulan prenses, ne kadar kör olduğuna şaşırmış ve kendisinden özür dileyip, kendi kollarıyla kendine sarılmış. Tam o an, kocaman ve pırıl pırıl bir inci ortaya çıkmış ve de göğsünün ortasından içine girip kaybolmuş. Sonra da prenses uyanmış. “Rüya” sandığı bu olay, gelecekte her şeyi değiştirecek olayların başlangıcı imiş. Prensesin ruhuna katılan inci, aslında onun gelecekteki savaşının ilk silahıymış. Masumiyetin incisi, kendi kendisinin özünü görebilmesini sağlayacakmış…

Günler akmaya devam ederken, kafası, cehalet ve karanlık dolu bu dünyada hep karışık olmuş olan prenses; içine sorarak, tüm dünya aksini de iddia etse, gerçekleri çırılçıplak görebildiğini keşfetmiş. İçindeki bu gücün, bilgelik olduğunu anlamış. Bunu anladığı anda da, bir başka pırıl pırıl mücevher göğsünün ortasından içine girmiş… Bir başka gün, hayallerin acı verdiğini düşünerek onlardan vazgeçmiş olan prenses; hapis ve tutsak olsa bile, içinde sınırsızlık olduğunu ve hayallerin “gerçek” denen şeyden farksız olduğunu anlamış ve hayalgücü mücevheri ona katılmış… Ardından, kendisinden hep şüphe etmiş olan prenses, tüm dünya kendisine karşı gelse bile, doğru bildiklerinden ölümüne şaşmadığını keşfetmiş ve inanç mücevherini elde etmiş… Bir süre sonra, kibirle kendisine saldıranları daha büyük bir kibirle def etmiş olan ve bu yüzden, kendisini kibirli gören prenses; aslında bunu “inadına”, yani aynalık etmek için yaptığını ve özünde, kibirli olamayacak kadar, hiçbir tahta göz dikemeyecek kadar hafif bir yüreği olduğunu keşfetmiş ve de alçakgönüllülük mücevheri ona katılmış… Ardından, kendisine saldıranları ürkütecek kadar zalimce onlara saldırmış prenses, bunu kendi kendisine acıdığı, korumak istediği için yaptığını ve özünde, hiçbir varlığa

acımasız olamayacak kadar aydınlık bir kalbi olduğunu keşfetmiş ve merhamet mücevheri de ona katılmış.

Tüm keşiflerini yaparak, günden güne güçlenmesine rağmen, prenses hala dengesini bulamıyor ve var olmayı çok anlamsız buluyor, çok boş hissediyormuş. Sonra, bir gün, herkese ve her şeye kızışının ardında bile sevgi olduğunu, kalbindeki boşluğu dolduracak tek şeyin de bu olduğunu, sevmekten daha üstün bir hal bulamayacağını ve her varlığın özünde de onun saklı olduğunu keşfetmiş ve bir başka mücevher daha ona katılmış. O andan sonra, prenses için keşfetmek daha da kolaylaşmış… İlerleyen günlerde, hep içinde bulunduğu dünyadan ve varlıklarından korkmuş olan prenses, zifiri karanlığın ortasında tek kalsa bile, kendi kendisine güneş olabildiğini keşfetmiş ve cesaret mücevheri ona katılmış… Ardından, herkesi kendisinden uzaklaştırmak için yabani davranmış olan prenses, hücresindeki örümcekler, fareler ile dahi dostluk kurduğunu ve onları kalbine kattığını, sadakatle onları hep orada tuttuğunu keşfetmiş ve kendi kendisine dost ve destek olmaya da söz vererek, dostluk mücevherini de elde etmiş… Bundan bir süre sonra, cinavar bedeninde olup da diğer cinavarlar gibi olmayan prenses, tüm dünya aksini de istese, neyse o olmaktan ve dürüstlükten asla vazgeçmeyeceğini, hiçbir iyiliğini de Yehu'nun gözüne girmek için yapmadığını keşfetmiş ve içtenlik mücevheri de kalbine eklenmiş…

Günler akmaya devam ederken, davranışlarının eskiye oranla ne kadar da kaba ve cinavarlar gibi olduğunu düşünen prenses, aslında, tüm keşiflerini yapmasını sağlayan şeyin bile, içindeki incelik, yani kör olmayan bir çift gözü olduğunu anlamış. İşte o gören gözler, nezaket ve zarafetmiş ve bu iki mücevher de onları keşfettiği an, kendisine katılmış… Ardından, kendisini hep bir çocuk olarak hissetmiş olan prenses, tanıdığı tüm varlıkların nasıl da ham olduğunu ve onlardan, sırf bedensel yaşları daha büyük diye, daha büyük bir olgunluk beklemenin manasızlığını; içinde, hepsini çocuk bırakan bir olgunluk yattığını anlamış. Yine "rüya" sandığı bir seyahatinde de, kendisini feda ederek, çocukların hayatlarını kurtarmış. Anlamış ki, gözü doymuş olan, olgun olan, fedakarlık etmekte zorlanmıyormuş. İşte böylece, olgunluk ve fedakarlık mücevherleri de keşfedilip ona katılmış… Bir süre daha sonra, hep dünyadaki herkesi suçlamış olan prenses, aslında istisnasız her varlığın, sadece kapasitesi kadarıyla elinden ne geliyorsa onu yapmakta olduğunu anlamış. Anlamış ki, saldırganlara kin duymak, ısıran bir köpeğe kin duymak gibiymiş. Anlamış ki, aslında hiçbir "kötü" mutlu değilmiş; ama mevcut kapasiteleri daha fazlasına izin vermemekteymiş. Anlamış ki, onlar aslında sadece iyiliği, güzelliği, sevgiyi bilmiyorlarmış ve bir şeyi bilmemek, bir suç değilmiş. Böylece kalbine öyle bir anlayış doğmuş ki, hoşgörü ve şefkat mücevherleri ortaya çıkıp ona eklenmiş…

Prensesin, tüm keşiflerine rağmen, tam dengeyi bulabilmesi için, henüz yolu varmış. Bugüne dek hep dünyada çaresiz hissetmiş olması, içinin tamamen aydınlanmasına mani oluyormuş. Sonunda öyle bir an gelmiş ki, canından da, hatta varolmaktan da çoktan ve tamamen vazgeçmiş olan prenses, ruhunun derinliklerinden çıkan bilişle, tam anlamıyla bir rüyada olduğunu anlamış. Yaşadığı hayat ve dünya, aslında tamamen bir rüya imiş ve de tıpkı gece gördüğü rüyalarda olduğu gibi, aslında ortada sınır yokmuş. Böylece, umut mücevheri ortaya çıkmış ve prensese katılmış. Artık, prenses, geceleri gördüğü rüyaların "gerçek" olduğunu, sadece başka bir boyutun maceraları olduğunu bilmekte imiş… Aradan biraz daha zaman

geçmiş ve prenses, özgürlüğün de ne olduğunu anlamış. Onu tutsak kılan en büyük şey, bu dünyaya karşı aşırı derecede sorumluluk hissetmesi ve değiştirmek istemesi imiş. Oysa ki, kurulu sistemin de ardında bir sistem varmış ki; işte o kusursuzca hayır için işlemekteymiş, hiçbir varlıktan ayrı olmadığı ve her varlık, gelişme halinde olduğu için... Böylece, prenses dünyadan da geçmiş. İçtenlik gücü sayesinde, hala sorumluluk hissetmesine rağmen, artık aynı zamanda akışa teslim ve tam anlamıyla tarafsız kalpliymiş. Bu da, özgürlük mücevherinin belirip, ona katılmasına yol açmış. Çok geçmeden de, prenses, asıl yapısının mutluluk olduğunu, mutluluğun, varlığın doğal ve asıl hali olduğunu; hiçbir nedene bağlı olmadığını kavramış. Bu da, mutluluk mücevherinin belirip ona katılmasını sağlamış…

En sonunda, prenses, ilk keşfini yapmasına yardımcı olan sesi, uyku halinde tekrar duymuş. O ses, sevginin sesiymiş ve kendisine çok büyük bir görevi olduğundan ve onu gerçekleştirmek için yapması gerekenlerden bahsetmiş. Böylece, prenses, toplam 19 adet olan mücevherlerini gördüğü boyuta, rüyaların boyutuna gitmeye karar vermiş ve 40 gün boyunca, günde 1000 kere melak çağrısı yapmış. 40 gün tamamlandığında, artık prensesin ilk mücevherini keşfetmesinin tam 333. günü imiş ve prenses, tüm mücevherleri üzerine düşünmüş: Meğer her varlık, özünde, topladığı mücevherler gibi güzelmiş… O mücevherler, onlar var diye varmış… Meğer, cinavarlar da inmalar kadar; ateş de su kadar birbirine hizmetkarmış… Bunu keşfettiğinde, prenses, ikiz mücevherler olan karanlık ve ışık mücevherlerinin de belirmesini ve kendisine katılmasını sağlamış… 40.000'inci çağrıyı yapmış ve üst görevli melaklar yanına gelmişler. Prensesin ruhuna bakmış ve kendilerinden 40.000 defa daha güzel, şaytanlardan da 40.000 defa daha güçlü olduğunu görmüşler. Güzelliğine hayran olmadan edemezken, gücünden ötürü de ondan hoşlanmamışlar... Çünkü onda asilik de varmış ve köle olarak yetişmiş melaklar, bu özelliği tamamen şaytanlara özgü bilirmiş... Önemli olaylara karşı ajanlık yapan, üst görevli şaytanlar da geri kalmayıp prensesin ruhuna gözatmış ve onun gücüne hayran olmadan edemezken, güzelliğinden ötürü de ondan hoşlanmamışlar... Zıt da düşseler, bu melakların ve şaytanların ortak görüşü şuymuş: Prenses, çok etkileyici; ama mükemmel değilmiş… Onda, hoşlarına giden her ne varsa, o şeyin tam aksi de varmış ve bunlar, ayırt edilemez derecede birbirlerine girmiş haldelermiş. Bu durumu bir türlü çözememişler…

Gardiyan melaklar, görevleri gereği, prensesi kapıdan geçirmişler ve ardından kaybolup gitmişler. Bu boyutta, dünyanın alışıldık fizik yasaları geçerli değilmiş ve ortada, prenses için çok ciddi bir tehdit varmış. Yehu ve İblu, prensesin görevinin ne olduğunu, bu görevin ikisini de ilgilendirdiğini bilmekte ve onu beklemekte imişler. Meğer, prensesin görevi, her ikisinin de konumlarını tehdit etmekte imiş ve buna izin vermeye hiç niyetli değillermiş… İşte böylece, prensesin en büyük macerası oracıkta başlamış…

İblu, hemen harekete geçmiş ve bulunduğu kaleden, prensesin tam kalbini hedef alarak, tanrıları bile avlayacak kadar güçlü, açtığı yara iyileştirilemeyen bir mızrak yollamış. Hemen üstüne de, prensesi haklayacağından emin bir şekilde kahkaha atmış. Mızrak, prensese ulaşmış ve kalbine girdiği an, hoşgörü mücevheri, prensesin kalbini bir aynaya çevirmiş. Mızrak, aynadan içeri girip, tam da yollayanın kalbinin önünde geri çıkmış. Anında geri sıçramasaymış, İblu neredeyse kalbinden mızraklanıyormuş… Bunun üzerine, prensesin sandığından daha güçlü olabileceğini sezen İblu, askerleri şaytanların hepsini onun üstüne

göndermiş. Bu boyutta, şaytanlar çok daha güçlülermiş. Ancak, prenses, inanç mücevherini kullanmış ve parlement mavisi, devasa bir safir ortaya çıkıp, yıldız patlamalarının bile delemeyeceği güçte, yarı saydam bir kalkana dönüşerek, her yanını sarmış. O andan sonra da, en güçlü şaytanlar ve en kara lanetler bile, prensesin yakınına dahi yaklaşamaz olmuşlar… Bunun üzerine, Yehu ve İblu da, kazanmanın tek yolu olarak görüp, ruhlarını birleştirmeye karar vermiş ve tek bir varlık olarak ortaya çıkmışlar. Bu yeni varlığın adı Yehiblu imiş ve Yehu ile İblu, sandıklarından çok daha benzer olduklarından, İblu'nun tüm hırsları yerinde kalmış ve hatta daha da körüklenmiş…

Yehiblu, prensesin karşısına dikilmiş ve de prensesin kalkanı olduğu için, ona elini süremeyeceğinden, katran kadar kara ve asit gibi yakıcı zehirli gazlar, hipnotize eden ses dalgaları yaymaya başlamış; ama masumiyetin incisi, devasa bir top güllesine dönüşmüş ve o an, dünyanın masum bütün varlıklarının kalplerinin gücü; rengarenk çiçeklerin, yemyeşil bitkilerin, küçücük böceklerin, hayvancıkların, çocukların, perilerin; güzel kalpli her varlığın duyguları o incinin içine dolmuş ve de inci ateşlenince, öylesine akıl almaz bir güç ortaya çıkmış ki, kainatın dört bir yanına, patlayan güllenin sesi ve enerji dalgaları yayılmış; tüm varlıklar tir tir titremiş. Yıldızlar bile bu gücü hissetmiş… Yana sıçramasına rağmen, kısmen de olsa bununla vurulan Yehiblu'nun aklı başından gitmiş; neredeyse fotonlarına ayrılmış; hafızasının büyük kısmını yitirmiş ve tüm kainat gibi sarsılmış. Artık prensesin karşısında direkt olarak duracak gücü kalmamış. Böylece, korunaklı kalenin merkezine geri ışınlanmış ve sakat haliyle, uzaktan saldırmaya başlamış… Prenses de oraya doğru yola çıkmış…

Bir süre sonra, prensesin karşısına, ucu bucağı belli olmayan, göz alabildiğine uzanan ve karmakarışık bir labirent çıkmış. Bu labirentin her bir çıkmazında korkunç tuzaklar ve saldırgan yaratıklar bulunmakta imiş. Üstelik, içi baştan sona kapkaranlıkmış. İşte bu labirentin adı "Cehalet Labirenti" imiş… Prenses, bilgelik gücünün mücevherini kullanmış. Neredeyse siyah görünecek kadar koyu mor renkte bir ametist olarak beliren mücevher, devasa bir ejdere dönüşmüş ve prensesi sırtına alarak, labirentin önüne çıkan tüm duvarlarını, müthiş bir güçle, akıl almaz bir hızla, bir an bile durmadan, teker teker yıka yıka onu çıkışa getirmiş… Uzaklardan her şeyi gözetleyen Yehiblu, bunun üzerine; 6 adet devasa siyah plaka yollamış ve bunlar, kara bir küp oluşturarak, prensesi kendi içinde bir başka boyuta hapsetmiş. Prenses buna da alışıkmış ve ne yapacağını iyi biliyormuş: Hayalgücü mücevherini kullanmış ve rengarenk bir opal taşı olarak beliren mücevherin gücü; hücrenin tavanını, bembeyaz bulutlar ve gökkuşakları dolu göğe; tabanını, rengarenk çiçekler ve kelebekler dolu çayırlara; duvarlarını da sülün kuşlarının uzun ve rengarenk tüylerine çevirmiş. Prenses, tüyleri aralamış ve dışarı çıkarak, bir önceki boyuta geri dönmüş…

Yoluna devam eden prenses, uçsuz bucaksız görünen bir bataklığa varmış. Bu bataklık, en güçlü tutkaldan 1000 kat daha güçlü bir tutkaldan oluşmuş; dışkı kokulu, bir sürü kimyasal maddenin birleşimini içeren bir bataklık imiş ve de uzandığı yerlerde hiçbir bitki çıkamaz, hiçbir canlı barınamaz, hayat nefesi bile alınamazmış… Bataklığın tam ortasında da, dışkıdan oluştuğu halde, pırıl pırıl altından ve mücevherlerle süslü gibi görünen devasa bir taht varmış. Bu tahttan çıkan binlerce zincir ve onların ağzında da kapanlar varmış ki; bu zincirler, sanki canlıymış gibi, dört bir yana uzanıp av aramaktaymış. O ana kadar da sayısız av yakalayıp, tek bir an tahta çıkardıktan sonra, bataklıkta boğmuşlarmış… İşte bu bataklığın adı, "Kibir

Bataklığı” imiş… Prenses, alçakgönüllülük mücevherini kullanmış ve hayalet gibi görünmez olarak, tüm bataklığın içinden, hiç etkilenmeden, tüy gibi, hızla esip gitmiş. Kendisi hiç etkilenmediği halde, arkasında bıraktığı rüzgar öylesine bir kudrete sahipmiş ki; o rüzgar, tüm bataklığı ve tahtı kurutup toprağa çevirmiş… Böylece, prenses yoluna devam etmiş.

Bir süre sonra, prenses, metropol gibi görünen bir alana ulaşmış. Burası, devasa gökdelenlerle dolu, tek bir bitkinin bile olmadığı, baştan sona gri bir yermiş ve de gökdelenlerin duvarlarından, asfalt caddelere dek, her yer, irili ufaklı işkence aletleriyle doluymuş. Bu yerin adı “Zulüm Şehri” imiş ve de dünyadayken zalimlik eden cinavar ruhları, burada sonsuzluk içinde işkence görmekteymiş. Ancak, hepsi de çoktan, acı verdikleri varlıklardan ayrı olmadıkları gerçeğini anlamış ve de içlerinde merhamet uyanmışmış. Hepsi de kendilerine ve birbirlerine acımaya başlamış; fakat kaçıp kurtulamıyor, baştan başlayamıyor; kendilerini, verdikleri zararı telafi etmeye adayamıyorlarmış… Bunu gören prenses, merhamet mücevherini kullanmış ve masmavi bir akuamarin taşı şeklinde beliren merhamet mücevheri; tüm gökdelenleri oyuncak gibi bırakan, devasa bir tsunami dalgasına dönüşüp, müthiş bir hız ve akıl almaz bir güçle; şehrin tüm betonları, demirleri ve çeliklerini, jilet gibi keserek, koca şehri tamamen silip süpürmüş. Geriye de sadece işkenceden kurtulan ruhlar kalmış… Kalplerinde merhamet uyanmış olduğu için, bu ruhların kalpleri, merhamet mücevherinin gücüyle birleşmiş ve işte bu yüzden, onlara hiçbir zarar gelmemiş; sular da, şehrin tüm molozu da onların içinden geçip gitmişmiş…

Şehirden geriye kalan bomboş alanı ardında bırakan prenses, yoluna devam etmiş ve bu sefer de, dağların arasında bir yere gelmiş. Bu yerin adı “Korkaklık Obası” imiş ve burada, dünyadayken hep korkaklık eden inma ruhları bulunmakta, kayalara sımsıkı bağlı şekilde tutsak haldelermiş. Gözlerini kapayamasınlar diye, gözkapakları bile bağlıymış ve önlerinde, masumlara işkence edilmekte imiş. Ancak, çoktan, hepsinin de içinde cesaret ateşi uyanmışmış ve müdahale etme arzusuyla yanıp tutuşmaktalarmış. İşte bunu gören prenses, cesaret mücevherini kullanmış ve kırmızı bir yakut şeklinde beliren mücevher, yıldız patlaması gibi bir güçle patlayarak, tüm kayaları ve dağları eritip cama çevirmiş. Kalplerinde cesaret uyanmış olduğu için de, işkence çeken ruhların saçlarının tek teli bile zarar görmemiş… Prenses yoluna devam etmiş ve bu kez de çorak, açık bir alana varmış. Tam o sırada, Yehiblu, kendi askerlerini ona karşı kullanamayacağı için, esiri olan hayvanları üstüne salmış. İlerleyen prenses, kapkara azgın sıçanların, delirmiş kedilerin, canavarlaşmış köpeklerin, saldırgan kargaların ve sayısız yılanın, akrebin, örümceğin yaklaştığını görmüş. Bunlar, yaşarlarken hiç sevilmemiş ve hep kötü davranılıp hor görülmüş; zehirlenmiş, ezilmiş, dövülmüş hayvanlarmış… Prenses bunu da tahmin edebilmiş ve dostluk mücevherini kullanmış. Gözleri alan bir şimşek çakmasının ardından, gökyüzünden, kalplere işleyen melodiler duyulmuş ve hayvanların üstlerindeki kara büyü kalkıp, hepsi de evcilleşmiş. Bunun üzerine, evcilleşen sıçanlar, dört bir yandan tohumlar taşıyıp, prensesin bastığı ve merhamet mücevherinden akan damlalarla kalıcı biçimde sulanmış yerlere bu tohumları ekmişler. Kediler, prensesin bacaklarına sürtünüp, şefkat mücevherinin gücüne güç katmışlar. Kargalar, prensesin kurtarmış olduğu tüm ruhların hediye ettiği kendi kalplerinden kopan mücevherleri gagalarıyla taşıyıp, mücevherlerine katsın diye, prensese getirmişler. Köpekler de diğer tüm hayvanları, şaytanlar onlara yaklaşamasın diye koruyup gözetmişler...

Yoluna devam eden prenses, mayınlarla dolu bir alana gelmiş. Bu sefer de, dostluk mücevheri ile evcilleştirdiği akrepler, mayınların yerini tek tek bulup, kuyruklarındaki iğneleriyle işaret etmiş ve yılanlar da mayınları ustalıkla, patlatmadan yutarak, yumurta olarak geri çıkarmışlar. Örümcekler de, diğer tüm hayvanlar bunları yaparken, onlara şaytanlar saldıramasın diye, birleşerek, üstlerine şemsiye gibi, devasa bir ağ örmüşler. Bu ağ, tüm şaytanları ve lanetleri kıskıvrak yakalamış ve geçit vermemiş… Dostlarının yardımıyla, kolaylıkla yoluna devam eden prenses, sonunda, tek bir parça ışığın bile giremediği, zifiri karanlık bir yere ulaşmış. Burası; solgun, cılız, seyrek saçlı, sağlıksız, yürüyen ceset gibi görünen ruhlarla doluymuş ve de ışıksızlıktan, burada tek bir bitki bile yetişemiyormuş. İşte bu yerin adı "Umutsuzluk Vadisi" imiş… Burada, etraf çukurlarla ve kuru diken çalılarıyla doluymuş. Dahası da, Yehiblu, bulunduğu yerden ayrılmadan, ağzından seller gibi lağım kusarak, prensesin ayağını kaydırmayı hedeflemişmiş… Bunun üzerine, prensesin, bu zifiri karanlık yerde görebilmesi için, nezaket ve zarafet mücevherlerinin her biri, bir gözünün içine girmiş ve gözlerini; kendilerine, bir çift mücevhere dönüştürmüşler. O andan sonra, prenses, zifiri karanlığın bile içinde görebilmeye başlamış ve hiçbir çukura düşmeden, hiçbir dikenli çalıya takılmadan ilerlemiş. Yehiblu'nun kustuğu lağıma baktığı anda da, lağım suları saf suya, dışkılar da besleyici gübreye dönüşmüş ve tüm vadi rengarenk çiçeklere, yemyeşil bitkilere gebe kalmış. Artık tek gereken güneşmiş… Böylece, umut mücevheri de harekete geçmiş ve öyle bir güçle patlamış ki, gökteki yıldızlar bile bu güç ve güzellikten gözlerini alamamışlar… Umut mücevheri, tüm vadiye güneş olmuş ve zifiri karanlık yok olup gitmiş. Saf su ve gübreyle beslenen tohumlar, prensesin bakışlarıyla da birlikte, hemencecik büyüyüp, büyüleyici bitkilere dönüşmüş. Vadinin tüm solgun ruhları da o bitkiler, çiçekler gibi dirilmiş ve şükretmişler…

Vadinin sonuna geldiğinde, prenses, daracık bir geçitle karşılaşmış. Yolun ilerisi, göz alabildiğine uçurummuş ve de ortada sadece, sonu görünmeyen, ince bir köprü varmış. Kara büyüden bitme bu köprü, reçineden oluşmaymış ve de tüm tabanı, jilet kadar keskin ve zehirli, irili ufaklı dişlerle kaplıymış. İşte bu köprünün adı "Hamlık Köprüsü" imiş ve de dünyadaki pek az kişi bu köprüyü tamamen aşabilirmiş… Köprünün karşısında duran prenses, olgunluk mücevherini kullanmış ve tüm reçine kehribara dönüşüp, dişlerin hepsini de içine hapsedip mühürlemiş. Artık hiçbiri prensesi incitemezmiş… Uzun köprünün sonuna gelen prenses, uçurumun hala sona ermediğini görmüş. Ortada, basabileceği yer bile yokmuş artık. Dahası da, Yehiblu, önünü göremeyip düşmesi için, köprünün sonlarını, prenses varmadan önce, sahtekarlığın duman karası sisiyle çevrelemişmiş… Bunun üzerine, prenses, içtenlik mücevherini kullanmış ve neredeyse siyaha çalan yeşil bir zümrüt belirip, prensesin adımını attığı her boşluğu yer kılmış. Prenses önüne bile bakmaya gerek duymadan, rahatça yürümüş ve nereye adım atsa, orada, sapasağlam basacak yer bitmeye devam etmiş. Bu sırada, oluşan yeni zemin, kara duman gibi olan sisin de hepsini emmiş ve etrafta sisten eser bile kalmamış…

Yolculuğuna devam eden prenses, sonunda kupkuru bir ormanla karşılaşmış. Hiçbir yolcuya geçit vermeyen ağaçlardan oluşmuş bu ormanda, hiçbir ağaç; suyu, toprağı ve güneşi paylaşamaz; hepsi de sürekli, dalları ve kökleriyle birbirlerinin besin olanaklarına sahip olmaya çalıştırmış. Bundan ötürü de hepsi kupkuru kalmışmış. İşte bu ormanın adı, "Bencillik

Ormanı” imiş ve de dünyadayken bencil olan her ruh, kendisini burada bir ağaç olarak bulurmuş… Bu ormandaki ağaçların dalları ve kökleri değdiği her şeyi kurutur, yaşam kaynaklarıyla olan bağı koparır, etraflarında nefes bile alınamazmış… Bunun üzerine, prenses, fedakarlık mücevherinin gücünü kullanmış ve dünyanın atmosferine yayılmış ne kadar başkaları için dilenmiş içten dilek ve okunmuş dua varsa; kalplerde ne kadar karşılıksız yardım etme arzusu varsa, hepsi birleşip, yıldız patlamalarından öte bir güçle, tüm kainata yayılmış. Bu yeni atmosfer ve yayılan dalgalar ile beslenen ağaçlar da, o zamana dek ne kadar şuursuz olduklarını fark edip şok geçirmişler. O andan sonra, her bir ağaç, kendini çevresindeki tüm diğerlerine yardıma adamış ve bütün ağaçlar yemyeşil olup, meyvelerle dolmuş. Bu meyveler sayesinde de kuşlar, sincaplar ve tüm diğer orman halkı, ağaçlara komşu olmaya gelmiş. Artık bu orman, uzandığı her yere bolluk, neşe, huzur ve can katmaya başlamış… Sadece ormanda değil, tüm kainatta da aynı dayanışma bilinci yükselmiş. Bunu gören Yehiblu, artık sinirinden deliye dönmüş ve hıncını çıkarabilmek için, dünyaya, sağanak şeklinde asit yağmurları göndermiş. Tek bir damlası bile çok tahrip eden bu asit, dünyayı kısa sürede mahvedebilirmiş… Prenses, hemen harekete geçmiş ve şefkat mücevherinin gücünü kullanmış. Böylece, bütün asit yağmurları, şifa yağmurlarına dönüşmüş. Bu damlalar, değdikleri yerde ne kadar yara varsa, hepsini kapatıp şifalandırmış. Bütün bitkiler, hayvanlar, cinavarlar, inmalar ve tüm diğer varlıklar iyileşmiş ve eskisinden de sağlıklı olmuşlar…

Yağmurlar dindiğinde, nihayet, prenses de yolculuğunun son durağına gelmişmiş. Ancak, Yehiblu da son silahını çoktan hazırlamışmış… Yehiblu’nun kalesi, göklerde ve erişilemez bir noktada, ayrı bir boyutta bulunuyormuş. Oraya gidebilmek için de, biri ak, diğeri kara görünen, iki boyut kapısı bulunmaktaymış. Prenses kapıların önüne geldiğinde, Yehiblu da son silahını devreye sokmuş ve yeri, binlerce yıldır zulüm gören tüm ruhların kederlerinden oluşmuş bir sisle kaplayıp, gökten de meteorlar indirmeye başlamış. Bu sisin içinde nefes alınacak olunursa, ciğerler kısa sürede erirmiş. Dahası, yukarıdan gelen meteorlar da yağmur kadar yoğunmuş… Böylece, prenses, özgürlük mücevherini kullanmış ve ortaya çıkan ferah rüzgarlar, tüm sisi dağıtmış. Prenses, uçarak, tüm meteorların arasından hızla sıyrılıp yükselmiş ve ne ak, ne de kara boyut kapısını kullanmadan, göğün yukarılarına erişmiş. Sonra da, içindeki sesi dinleyerek, kalbindeki hoşgörü aynasına elini sokup, oradan bir sütuna tutunarak, kendisini içeri çekmiş. Böylelikle de, kalbine atılan mızrağın yolunu izlemiş olduğu için, kendisini İblu’nun eski, Yehiblu’nun yeni kalesinde bulmuş… Buraya bu kadar kolayca ulaşabileceği halde, neden onca yolu aştığını da hiç sorgulamamış; çünkü nedeni gayet iyi bilmekte ve de yol boyu yaptığı yardımlardan ötürü çok memnun imiş…

Uzun yolculuğunun ardından, Yehiblu ile yeniden yüz yüze gelen prenses, ona bir an dikkatle bakmış. Önceki sinirli halinin aksine, gücü kalmamış Yehiblu, şaşırtıcı şekilde sakin görünmekteymiş. Bir an daha beklemeden, prenses, mutluluk mücevherini Yehiblu üzerinde kullanmış ve de asla tatmamış olduğu bir şeyle karşılaşan Yehiblu, ne yaşadığını bile anlayamamış. Ancak, birden tüm savaşma arzusu yok olmuşmuş... Sonra, prenses, mutluluğun tek eşi olan, son mücevherini kullanmış: Sevgiyi… Pırıl pırıl bir elmas şeklinde beliren mücevher, Yehiblu’nun içine girmiş ve Yehiblu, çığlık çığlığa bağırıp, gözlerinden yaşlar akarak yere yığılmış. Sevgi, onun için en büyük zehirmiş ve tıpkı, sütü yoğurda çeviren maya gibi; kömür kalpleri, kendisine, elmasa dönüştürürmüş. İşte buna hazır olmadıkları,

kaldıramadıkları için de, tüm güç, varlıklarını terk etmiş ve Yehu ile İblu, ayrılmışlar. Geriye sadece ikisinin bitik ruhları kalmış… Prenses, durup tüm yolculuğunu ve mücevherlerini düşünmüş. Sonra da ellerini kalbine götürüp gözlerini kapamış ve bir anda, tüm mücevherleri yeniden güçle dolmuş. İşin aslı, bu boyutta zaman kavramı, dünyadaki gibi olmadığından, prenses hala 333. günde imiş ve kullanmadığı iki mücevherini de unutmamışmış: Karanlık ve ışık… Şimdi, bu ikiz mücevherleri, tüm 19 mücevheri ile birlikte kullanma zamanı imiş… Böylece, prenses önce karanlık ve ışık mücevherlerini birbirine katmış. Bunu yaptığı anda da çok tuhaf bir olay olmuş: Kainattaki tüm melaklar ve şaytanlar dayanılmaz bir vakum gücüyle, yeni mücevherin içine çekilmiş ve ona hapsolmuşlar... Neden mi? Çünkü prenses, merhametten cesarete dek her bir mücevherini, her iki tarafın da gücüyle elde edebilmişmiş... Çünkü, zıtlıklar, aslında birbirlerini bütünlemek için var imişler…

Mücevherin içinde, tüm melaklar ve şaytanlar birleşmişler; ardından da yeni varlıklar olarak tekrar dışarı çıkmışlar. Bu varlıklar; hem, hiçbir varlığa zarar vermeyecek kadar olgun ve mutlu; hem de, hiçbir varlığı kınamayacak kadar anlayışlı ve mütevazı imişler. Prensese bakmış ve onun nasıl da mükemmel olduğunu düşünmüşler. Sadece onun değil; baktıkları her varlığın, benzersiz şekilde mükemmel olduğunu görmüşler... Böylece, prenses, bu yeni görevlileri, kainatın dört bir yanına uğurlamış… Ardından, kalan 19 mücevherini de karanlık ve ışığın mücevheri ile birleştirmiş ve böylece, tüm 21 mücevheri birleştirmiş olmuş. Bunu yaptığında, yepyeni bir başka mücevher çıkmış: Sonsuzluk… Prenses, artık buna hazırmış ve sonsuzluk mücevherini kendisine katmış. Tam o anda da tüm bedeni değişime uğramış:

Karnı, sanki gebeymişçesine dünyanın ta kendisi olmuş. Bir göğsü ay, diğeri güneş olmuş ve sevgi mücevheri, elmastan bir kalp olarak belirip; ay ile güneşin ortasına ve dünyanın üzerine; üçünün arasına yerleşmiş... Tüm gövdesi, renk renk mücevherden yapılma imiş. Yine mücevherden yapılma 6 kolu varmış ve ikisi yeşil, ikisi sarı, ikisi turuncu imiş... Yeşil ellerinden ateş, turuncu ellerinden su çıkarken; sarı elleri de rahmi olan dünyayı kuşatmış… Aralarında kırmızı mücevher bulunan bacakları; birer ağaç gövdesi, ayakları da toprak saçan kökler olmuş... Menekşe rengiyle başlayan, gökkuşağından oluşma saçları, 6 tutama ayrılıp; sonsuzluğa, yukarılara uzanarak rüzgarla dalgalanırken; uzay, yıldızlar, galaksiler, bu tutamların arasında belirmiş ve en öne de üç galaksi gelmiş... Huzur dolu yüzü, mermer gibi beyazmış. Gözleri kapalıymış ama; alnının ortasında çivit mavi renginde üçüncü bir gözü varmış ki; işte o hep açıkmış... Sağ kulağında beyaz, diğerinde siyah bir inci küpesi varmış... Başının üstünde, beyaz nurdan bir hale varmış... Vücudunun etrafında ise; 3 yörüngede, 9 gezegen dönermiş. Bu yörüngeler, sağında 3, solunda 3 olmak üzere, 6 kanat gibi dururmuş. Gezegenler, etrafında dönerken, kendisi de, sağa doğru dönmekteymiş... Artık, prenses, hayatın annesi imiş…

Hayatın Anası, Yehu ile İblu'nun ruhlarını, dünyada bedenlenmeye yollamış... Böylece, oldum olası tepeden baktıkları ve hor gördükleri inma ve cinavarları nihayet

anlayacaklarmış... Kendisi, bedenlenmenin ne kadar zor olduğunu biliyormuş... Bedenlenmek, sadece cinavarlar tarafından sürekli ezilen inmalar için değil; cinavarların kendileri için de çok zormuş... Bir cinavar olmak öyle zormuş ki... Bir cinavar bedeninde öfke, bencillik, şehvet, nefret gibi tüm o hisler çok daha kolay açığa çıktığı için, onlarla baş etmek çok zormuş... Hayatın Anası, tüm bunların altında, cinavarların da iyi olduğunu biliyormuş. Sadece tüm o alevli hislere maruz kala kala, ruhlarındaki iyiliğin gömüldüğünü anlıyormuş... İşte böylece, ezelden beri dünyalara tanrılık taslayan iki şarlatan, masum birer bebek olarak doğmuşlar... İşin aslı, Yehu, İblu'yu bir sınav olarak gördüğü için dünyalıların üstüne salmışmış. Ancak, anlamadığı şuymuş ki, o kadar ağır ve denge bozucu bir sınavla dünyadakilerin çoğu baş edemiyor ve gelişmek bir yana dursun, gerilemeye başlıyor; dört bir yandan zehirlenen dünyalıların, doğruyu kavrama fırsatı, seçim özgürlüğü bile kalmıyormuş…

İşte böylece, büyük iddia sona ermiş... Hayatın Anası, tüm ihtişamıyla dünyaya bakmış ve tüm dilleri aşarak, her varlığın zihnine konuşmuş... Yolculuğunu tüm dünyaya anlatmış... Sonunda; iyi huylu inmalar, kendi değerlerini bilmeyecek kadar kör oluşlarından ve pısırıklıklarından, korkaklıklarından utanmış; kibirli ve sert cinavarlar ise, inmaların manevi üstünlüğü ilan edildiğinde kızarıp bozarmış... Bunun üzerine, Hayatın Anası, neden sonsuzluk mücevherine, melaklar ve şaytanlar gibi, onların da hapsolmadığını anlatmış... Çünkü, melaklar ve şaytanlar birbirlerinden hiçbir parça içermemekteymişler... Melaklara benzeyen inmalar ve şaytanlara benzeyen cinavarlar ise; onların aksine, birbirlerinden de birer parça içermektelermiş... Her inmanın içinde bir parça cinavar ve her cinavarın içinde bir parça inma bulunmaktaymış... Meğer, daha ileri gitmek için, içlerindeki küçük parçaları güçlendirmeleri ve dengeyi bulmaları gerekirmiş...

Hayatın Anası, son kez, tüm dünyalılara seslenmiş: "Bir kaynak var!... KAYNAK! İşte her varlık O'NDAN VE DE O!... Hepiniz tek bir bütünün parçalarısınız. BİRSİNİZ! Neye, nereye baksanız, gördüğünüz daima kendiniz; DAİMA BEN'dir! Eski sistem yıkıldı ama; onun da ötesinde ASIL SİSTEM hep vardı; hala var ve o kusursuzdur… Çünkü, O'NUN DIŞINDA OLAN YOKTUR!… Bu kainat, kendinizi öğrenmek, gelişmek için var! O yüzden, hayır gibi, adalet de MUTLAKTIR! Eğer adalet mutlak olmasaydı, bu kainat da olamazdı. Çünkü, adalet dengedir. Adalet, gelişmek için gereken karşılıktır. Adaletten hiçbiriniz, ASLA kaçamazsınız… Şimdi bunu bilerek ve her varlığın ta kendiniz olduğunu da unutmayarak, her ne isterseniz yapın! Artık özgürsünüz!"

Bu sözleri söyledikten sonra, Hayatın Anası, artık gücüne sahip olduğu yedinci semanın kapısını açmış ve herkese göstermiş... Dokuz an sonra, inmaların ve cinavarların bir kısmı, bedenlerini terk ederek, geldikleri yerlere dönmüşler. Kalanlar ise, başından beri farkında olanlarmış ve şimdi dünya için yapılması gerekenleri yapmak onlara kalmış. Ardından, onlar da yolculuklarına devam edeceklermiş…

Cennetin, Parlayan, Zafer Anası… Hayatı boyunca tüm dünya tarafından hor görülen ve aşağılanan o küçük prenses, tanrıları avlayıp indirdi diye, şimdi hiç şımarır mı? Tüm kainat onu hor görse de, onu alkışlasa da hiç üstüne alınmazmış o. İşte böylece, işini tamamladıktan sonra, bir teşekkür bile beklemeden, arkasına bile dönüp bakmadan yoluna gitmiş… Ey Yüce

Ama; Yüce Ana; Lima! Bu dünyadan geçtiğin ve farkındalık ateşinle aydınlattığın; şefkat suyunla can kattığın; gök zihninle özgür kıldığın; yer gücünle koruduğun için, sana 40 kere 1000 şükür… Sonsuz şükür… Ey, tek kişilik hücresinde, en büyük hazineyi keşfeden... Unutsa bile seni zihinler; kalpler asla unutmaz ve hep sana minnet duyar…

İşte bu masal da burada biter… Kim bilir? Belki de bu masal, gerçek sandığınız her şeyden daha gerçektir…

Not: Bu masalı, romanım olan Mükemmel Kitap – Sonsuzluk Kitabı'ndan esinlenerek yazmış bulunuyorum.

Sevgi Selin Yolcu

(5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'na göre, izin alınmadan ve kaynak gösterilmeden, hiçbir yazılı ve dijital medyada yayınlanamaz, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz)

https://www.sonsuzlukpenceresi.com/

https://mukemmelkitap.wordpress.com